

CECILIA STEGÖ CHILÒ:

Ut med vinet - in med kanonerna!

Länge hette det IGC -96 och verkade så avlägset. Men så plötsligt är vi där vid 1996, EU:s regeringskonferens och – vid problemen.

För problem handlar IGC numera om. Inte någonstans i Europa, inte ens bland ungfederalisterna, hör man någon kvittra:

Är det inte fantastiskt! För sju år sedan föll Muren. Sedan skrevs Maastricht under stor förvirring, möda och press. Men nu har vi haft tid att smälta de historiska förändringarna och att tänka efter. Vilken fantastisk tid vi lever i. Med lite kreativitet och mycken välvilja kan vi skapa något riktigt bra för vår gamla fina kontinent som minsann inte skrivit sitt sista framgångskapitel.

Problem och självförminskning

Å nej, sådant optimistiskt larv hör förstås inte 1990-talet till. Ut med visionerna och kraften. In med problemen och självförminskningen. Ut med östutvidgning och en konstitutionellt genomtänkt reformering av EU. Och in med strider om röstvikter och dubbla majoriteter.

Vilken chans Europa håller på att försitta! Det har visserligen hänt förut utan katastrofer, men ändå. Så trist.

För Sverige kommer de hängande huvudenas tid inom

CECILIA STEGÖ CHILÒ är ledarskribent i Svenska Dagbladet och Svensk Tidskrifts europakrönikör.

EU särskilt olägligt. Vi var inte med när de första stegen togs efter kriget. Vi var inte med under de sega decennierna och inte under genombrottens och euforins tid. Då var vi, som bekant, fullt upptagna med att, i dubbel bemärkelse, tycka om andra kontinenter.

Det innebär att det håller på att hända som många europavänner tidigt varnade för. Svenskarna känner inte en tillräckligt stor samhörighet med övriga Europa för att de politikerna skall gå upp i varv över europafrågorna.

Ointresserade svenskar

Försöken att skotta igen det historiska ointressets håligheter med hearings och stödmiljoner till dem som vill diskutera Europas framtid hjälper föga. Svensken i gemen är ointresserad och den socialdemokratiska regeringen kan omöjligen nått upp till målet att 60 procent av befolkningen skall känna till IGC-frågorna.

Och därmed hänger den socialdemokratiska europapolitiken i luften. Det egna partiet skulle nog helst vilja glömma Europa efter den uppsplitande folkomröstningskampanjen. Och övriga partier, möjligen med moderaterna och folkpartiet som undantag, känner heller inte något europapolitiskt tryck underifrån.

Det är på det sättet som Sverige har kommit att landa på en ovanligt torftig variant av den nordeuropeiska minimihållningen till EU.

”Vi” passar eller avvaktar i flera av de stora frågorna

som kommer att prägla regeringskonferensen. "Vi" är vagt men relativt genomgående motståndare till en fortsatt integration. "Vi" driver tre frågor, som vi alla missköter.

Partipolitiskt pajaseri

Att kräva utvidgning utan att ställa upp på de nödvändiga institutionella förändringarna (Gärna baltiska medlemskap - men rör inte vår kommissionär!) ger knappast kravet någon tyngd. Att kräva en sysselsättningsunion men i praktiken acceptera att den inte blir mer än (ännu) en traktatsparagraf uppfattas med rätta som partipolitiskt pajaseri. Och att kräva öppenhet utan att skaffa sig den respekt som gör att andra lyssnar är heller inte mycket bevänt med.

” Svensk höger verkar just nu vara så upptagen av att se fel, brister och farliga utvecklingstendenser i EU-samarbetet att den glömmer att vara konstruktiv. Det är förstas inte alls bra. Ty när om inte nu, när regeringskonferensen är inledd, behöver alla goda krafter samlas? ”

Mot den här bakgrunden är det inte underligt att en ganska oreflekterad anti-attityd till EU håller på att rota sig även i det liberal-konservativa lägret. Eller rakare uttryckt: Svensk höger verkar just nu vara så upptagen av att se fel, brister och farliga utvecklingstendenser i EU-

samarbetet att den glömmer att vara konstruktiv. Det är förstas inte alls bra.

Ty när om inte nu, när regeringskonferensen är inledd, behöver alla goda krafter samlas? Och det för främst två uppgifter.

Den första är självfallet utvidgningen. Om den behöver inte sägas så mycket mer än att den måste få kosta i omak och ett och annat västeuropeiskt egenintresse. För inte skall väl historien få skratta ut dagens ansvariga generationer.

Variabel geometri

Den andra uppgiften handlar om att EU i framtiden måste få utvecklas i takt med de europeiska folkens önskemål. Bara så kan samarbetet återfå sitt anseende.

Nu vill olika folk olika mycket med EU. Men det problemet går att lösa med variabel geometri, en utvecklingsformel som förtjänar ett bättre öde än att bli kallad nödlösning.

Och i det sammanhanget finns det anledning att svära lite i tidsandans kyrka. Visst borde Sverige vara intresserat av fördjupad integration på ett flertal områden. Att hålla fienden och boven borta från Europa är, åtminstone för mig, självklara s k europeiska kompetenser.

Så det europeiska integrationsprojektet behöver inte stoppas. Det behöver inte ens time-out. Det behöver omprioriteringar. Ut med vinet, biffarna och motorvägarna och in med smarta snutar, kanoner och stenhårda pengar.